

Р.В. Борта

Стандарти ХОТІВШИХ в НАТО 3

(Сучасний військовий гумор, фантастика, сатира)

Київ

УДК 821.161
Б82

Борта Р.В.

Б82 **Стандарти хотівших в НАТО 3 : повість. Київ :**
Видавництво Ліра-К, 2022. – 320 с.
ISBN 978-617-520-305-7

Шановний читачу!

Ця книга поєднує два військові світи.

Військовий світ до війни і той світ, у якому російські «підараси» вторглися в Україну.

Насправді наші військові – це люди мистецтва. Вони вміють не тільки воювати, вони ще мають хороше почуття гумору.

В армії є речі, про які військові не говорять. І не тому, що це є військова таємниця, а тому, що цього ніхто, крім військових, не зрозуміє. Так! Армійський гумор унікальний, після нього будь-який комедійний фільм смішним ніколи не буде.

У книзі багато армійського гумору, а також дурість русні. Дурість, яка має свою філософію. Роздуми про цю філософію також описано в книзі.

Ця книга має своє спрямування: вона призначена для того, щоб підняти настрій.

Жодних реальних прізвищ. Тільки матюки, сатира і гумор.

Для найкращої армії світу – найкращий у світі гумор!

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-305-7

© Борта Р.В., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

Пролог

*Осінь 2014 року.
Блокпост.*

Особовий склад займається справою, сумлінно поклавши на «керівні документи». Займаються тим, чим мають займатися на блокпостах. Пильнуючі пропускають прозрілих від війни мешканців на територію, підконтрольну нашим військам. Відпочиваючий особовий склад займається згідно зі своїми планами, клацають у телефонах у пошуках корисної інформації, хтось спить, хтось шепоче ЩОСЬ коханій по телефону.

Командир блокпоста тим часом розмовляє з комбатом по телефону.

- Так! Бля... Та я розумію!
- Із слухавки було чути хрипкий голос комбата.

Очевидно втомлений приймати доповіді про оперативну обстановку.

Обмінявшись ще парою матюків, діалог закінчився.

Командир блокпоста пройшов у глибину обладнаної «землянки» і присів на перше-ліпше ліжко (хрін його знає, чиє це ліжко, сідати пофіг куди там, де перша лінія оборони, це нормальна практика, головне спальник не переплутати, бо то вже перебір).

- Пиздець! – коротко сказав командир.
- Що таке, командире? – тихенько спитав старшина.

Командир зітхнув і подивився на особовий склад, який відпочивав у землянці.

- Та нічого, старшина! – відповідає командир. – Що може бути гарного після розмови з керівництвом?

Старшина Воронько на п'ятнадцять років старший за командира, і командирів за свій вік набачився багато, він добре знав, як одні люди не розуміють інших. Він комбатів пережив уже п'ять чи шість. Пережити комбата, це не буквально прожити більше, ніж комбат. Ця фраза має глибоке філософське значення, пов'язане з тим, що комбати міняються, а старшина в підрозділі незмінний.

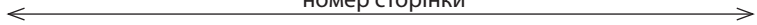
У кожного комбата свої таргани в голові, і комбати міняються один раз на два-три роки, а незмінний старшина кожного таргана, що народився у світлій командирській голові, прихистив як свого рідного.

- Задовбало це все, – після паузи каже командир.
- Так точно, – відповідає старшина, розуміючи, як важко зараз молодому командирю.

Однолітки молодого офіцера зараз у кращому разі в офісі сидять, у гіршому – байдики б'ють по району з пляшкою пива й травкою в шкарпетках. А він, молодий старлей, людьми командує і за цих самих людей відповідає, а там, де відповідальність, там і куканізація тут як тут.

- А що у нас на вечерю? – різко спитав командир.
- Е-е-е, – старшина на мить замислився. Адже сьогодні, після приготування обіду, він провалявся на ліжку, розмовляючи з дружиною та деякими друзями.
- Так, старшина. Зголоднів я щось.

Старшина почухав потилицю, подивився на командира і так йому захотілося зробити щось хороше, що довелося збрехати.

– Секрет командире.
– Секрет?
– Так! – усміхнувся старшина. – Сьогодні така вечерея буде, за якою Ви, командире, після перемоги нашої сумувати будете.

– Ну добре, – командир присів на своє ліжко, зняв шкарпетки, відчув немислиму радість і почав витирати спітнілі ноги вологими серветками.

Старшина залишився сидіти в землянці. Те відчуття, коли перебуваєш з одними й тими самими людьми щодня, тиждень за тижнем, пробуджують тобі рідкісні навички розуміти цих людей.

Ось, наприклад, сержант лежить, і настрої у сержанта такий, що ну його нахуй з таким настроєм автомат вночі до рук брати. Сидить хлопчина у своєму телефоні, і годинами в стані притуплення зависає, а з людьми вже останнім часом розмовляти перестав.

А ось солдат Бучко, він взагалі агресивний останнім часом став, усіх посилає, якщо щось не так.

А тут, між іншим, зброї багато, а люди зі зброєю та з незрозумілими думками в голові – це страшно.

І за всім цим наглядає заступник командира роти з виховної роботи. Старлей, що рік тому з академії випустився. Хлопець він ніби й не поганий, але, на думку старшини, піднімати настрої ні чорта не вміє.

Чого їх там у тій академії навчають?

Щоб підняти настрої солдатату, йому потрібно прочитати текст бесіди, покласти на стіл шахи чи шашки, підшити газету «РАТЬ» і в неділю роздрукувати «план вихідного дня», за яким можна задовбати себе ще більше, ніж від прожитого простого робочого дня.

Але все це було в казармі, а тут блокпост. Тут обстріли періодично, газети ніхто не привезе, бесіду ніхто не перевірить, а з людьми працювати треба.

Потрібно розмовляти, питати в кого які таргани, щоб не дай Боже, хтось у суїцидники не подався. І таке буває. Старшина особисто бачив.

Старшина глянув на це все.

Час піднімати людям настрої.

Старшина академії не закінчував, але як підняти настрої знав дуже добре.

Але спочатку треба піти виховника під'їбнути. Без цього ніяк. Виховника під'їбнути – то як у дитинстві тістечком поласувати.

Старшина взагалі виховників не любив. Бо ті виховники-старлеї потім перетворювалися на виховників-майорів і зайобували старшину:

– Старшина, зайди у виховний відділ анкети заповни.

Старшина подивиться на майора і подумки скаже: «Та йоб вашу мати, у мене баня, а ви зі своїми анкетами».

Але повертаємось на блокпост.

Підходить старшина до старлея. Старлей сидить, скрючившись, щось читає в телефоні.

– Ну що там, Володю? Коли настрої підіймати будеш?

Володя голову підняв.

– Ось анекдоти про аватарів людям виписую.

– Ай мля анекдоти, – похитав головою старшина і пішов надвір, бурмочучи під носа: «Ща старшина, бля, покаже, як настрої підіймати».

У ті часи лісом ходити було небезпечно, особовий склад на блокпостах змінювався щомісяця, і які подарунки вони залишали, іноді історія замовчувала.

Старшина обережно походив своєю безпечною стежиною, зібрав пакет грибів.

16:00. На блокпосту стоїть такий запах, що проїжд-
жаючі мимо, готові були попроситися переночувати.

Серйозно.

Старшина Воронько міг втратити на навчаннях п'ять касок і два протигазу, старшина міг не знати обов'язків військовослужбовця в строю, а ще покласти хер на анонімне анкетування, але як приготувати божественну вечерю, старшина знав, як свої п'ять пальців.

Засмажка... цибуля... і морквочка... І все це на чистому українському повітрі. Особовий склад уловив запахи і до старшини:

- Старшина, що там, мля, таке готуєш?
- Від'їбіться, – лагідно відповідав старшина, увійшовши в кураж приготування кулінарного шедевра.

Бо нехуй старшину відволікати, старшина не для себе сюрприз а для особового складу готує.

Усю засмажку старшина акуратно витягнув із казанка. Можливо рецепт приготування грибів і неправильний, але старшина зараз не просто готує, він підіймає настрої.

Чим більше ароматів, тим більше радості.

Дивиться, уже й Бучко із землянки і з телефона виліз:

- Старшина! То у нас такі аромати?
- У нас! – спокійно відповідає старшина.
- А дай подивитися.
- Ніхуя! Чекай, як приготується, тоді будеш дивитися.

Далі старшина почав смажити гриби, і тут у людей просто потекли слинки. У прямому сенсі. Всі, у кого низький морально-психологічний стан, усі, хто втомився злегка або задовбався просто, всі уже підбадьорилися.

Старшина знав про настрої людей набагато більше, ніж знали в академії, де готують виховників.

Старшина запалив цигарку і далі куховарить.

Посмажив картоплю, додав тушонку, додав гриби, засмажку.

- Старшина! Покажи що там, бо слиною вдавлюсь!
- Терпіти! – гордо сказав старшина. – Зараз п'ять хвилин і будемо їсти.

І тут сталося те, чого ніхто не очікував, але те, що було цілком закономірним. З території росії в черговий раз полетіли снаряди.

БАХ!... потім ще БАХ! БАХ! БАХ!...

Люди ледве встигли сховатися.

- Блядь!
- Підараси!
- Це знову з кордону прилетіло... Це не від сепарів...

БАХ! БАХ! БАХ!...

Обстріл блокпоста.

Дивно те, що обстрілу з великокаліберного вже не було більше семи днів.

Запах смаженої картоплі все ще стоїть на блокпосту, і старшина сподівався, що картопля вціліє.

Але на жаль.

Через півтори години голодні хлопці виходять на вулицю.

Старшина виходить перший. Дивиться і серце його просто розривається від люті.

- Йоб твою мат! – каже командир, уважно оглядаючи розбиту саморобну кухню.

На землі, навпереміш із присмаженою землею валяється вечеря особового складу блокпоста!

Старшина підбігає ближче, стоїть і дивиться. Сльоза навертається на його обличчя.

Усі гриби та картопля тепер розкидані по землі. Кухня більш-менш ціла, але то кухня... А картопелька з гри-

бочками, засмажкою та тушонкою це – плід авторської фантазії старшини. Це настроїй особового складу.

Старшина сюди частинку себе вклав.

– Підараси кончені! – каже командир.

Старшина мовчить. На його мужнє обличчя навертається нелюдський гнів! І якби зараз був поруч з ним росіянин, старшина вигриз би йому спинний мозок, підсмажив би на сковорідці і змусив з'їсти. І справа навіть не в тому, що вечері немає, справа в тому, що росіяни педараста.

Старшина виходить із кухні, підходить до дороги. У потилицю вдарив прохолодний вітерець. Отже, цей вітер йде прямо туди до росіян.

Командир уже злякався, думав, що старшина, збирався йти в штикову.

– Старшино, ти куди?

– Це ж з відти, – старшина показує пальцем у сторону росії.

– Так, старшина. І поки що ми не можемо їм туди у відповідь щось відправити.

– Підараси, блядь! – лається старшина. – Ох, прийде час... Ох, прийде час... Ох, буде ця клята русня пізди вигрібати...

– Старшина, ти куди?

– Піду крикну їм, що вони педараста!

– Старшина, вони й так про це знають!

– Поки що не знають, – старшина плюнув на асфальт, закурив. – Підараси! Ох, командире, я Вам скажу – прийде час... Прийде час, командире, весь світ цих руських нахуй посилати буде. Прийде час... Бо не може бути так, щоб матінка земля цих виблядків на собі тримала.

Командир бачив на обличчі старшини рідкісну стурбованість, яка могла ось-ось перерости в щось серйозне.

– Старшина, а давай разом крикнемо руським, щоб вони йшли нахуй.

У старшини серце стукає, наче черга автомата. Старшина лютує. Старшина тримає в собі всю цю лють, але злості стає дедалі більше.

Старшина забирається на мішки з піском, поруч із ним залазить командир, і двоє сержантів, решта людей збираються по боках:

– Руськіє... ЙДІТЬ НА ХУЙ!!!

Крик був настільки гучний, що в Белгороді, за двісті кілометрів від блокпосту, раптово прокинувся місцевий історик-пропагандон. Він схопився з ліжка, присів, поліз на тумбочку за окулярами.

– Что случилось? – спросоння запитала його дружина.

– Сон! – коротко відповів пропагандон. – Сон... Кажеться, вещий.

– Тебе опять снятся Бандеровцы, захватившие тебя в плен?

– Нет... Хуже... Мне приснился сон, что скоро весь мир будет посылать русских нахуй.

– Ну... Это же просто сон.

– Ну он был как настоящий... Может вещий...

– Ой, скажешь тоже... Ты еще скажи, что на конверты будут марки клеить, где русского нахуй посылают... Хах... Скажешь тоже...

- Чому похмурий такий?
- Курочку хочу погладити!

Розділ 1

Найдоцільніше починати цю повість із чогось хорошого.

У світі зараз повний пиздець твориться, а ми починатимемо з хорошого, щоб добре закінчити наприкінці.

А що хорошого може бути в армії?

Взагалі еталон ідеальності в армії це коли всього вистачає.

Так. Звучить майже неможливо, навіть містично, але на початку 2022 року в армії багато чого змінилося.

А що ж тоді хорошого може бути в армії? Хороше – це коли в армію надходить щось таке, чого раніше не було.

Полковник Хитрик, командир бригади (справжньої військової бригади, а не бригади по будівельних роботах), прослужив в армії майже тридцять років. І за весь цей час він не пам'ятає того, щоб в армії всього вистачало. То часу не вистачало, то фарби, то запчастин, то паперу, то знову часу. І так по колу.

Він стояв і дивився, як бійці бригади розвантажували «ДЖАВЕЛІНИ».

Ось воно, хороше. І хороше настільки, що все керівництво бригади так і хоче помацати це, потримати в руках, думкою про це своєю з колегами поділитися.

Стільки озброєння, скільки зараз у Хитрика в бригаді було, як Хітрик міг згадати року 93-го. Так, тоді було багато озброєння, але не було грошей, та й армія здавалася нікому не потрібна.

А зараз і гроші є, і військових усі поважають. А якщо хтось військового публічно образити вирішив, до нього потім хлопці зі Служби Божої приходили в гості. Ці хлопці справжні джедаї сучасності, вони могли руку на чоло негіднику покласти, і негідник немов диво якесь бачив і потім вибачався перед військовими публічно.

Ось волонтери приїхали, тепловізори підвезли, ось підприємець місцевий безпілотник привіз, і головне – усі чекають.

Намічається велика війна.

Але поки велика війна не почалася, Хитрик просто стояв і спостерігав за ХОРОШИМ, як наростала вогнева міць його бригади.

Командир бригади – людина у наш час серйозна. Бригадою військовою командує. Військова бригада це не та, що на громадянці на будівництві працює.

Ті виконороби, що на будівництві, п'ють і б'ють байдики. А у військових цього всього робити не можна.

Ось як став полковник Хитрик комбригом, так у бригаді одразу порядок.

Але так було не завжди.

Хитрик віддав службі тридцять років свого власного життя.

Він пройшов важкий шлях від курсанта до полковника і пам'ятає ще ті часи, коли військова бригада найбільше нагадувала ту саму бригаду розпідзяїв цивільних, де панувало свавілля, нехлюйство, алкоголь і тупий армійський долбойобізм.

Вельми цікавий факт, що офіцерську кар'єру Хитрик розпочав саме в цій бригаді, якою зараз командує.

Прийшов він молодим лейтенантом, техніки в бригаді море, людей море, але всі вони в якомусь хаотичному русі займаються.

Тоді, між іншим, він зрозумів, чому техніка в армії поламана постійно стоїть. І для того щоб це зрозуміти, непотрібно бути вченим або філософом. Це навіть цивільному зрозуміло. Якщо техніка поламана, то її треба ремонтувати. Це ж дуже легко зрозуміти. Але в армії тих часів армійські філософи думали зовсім по-іншому.

Прийшов тоді до них у бригаду новий зампотех, і всі ми знаємо і розуміємо, що в автомобільному парку відразу починається перерозподіл влади. І це питання набагато важливіше, ніж поламана техніка.

Зазвичай коли новий заступник приходить, він завжди показати себе дуже хоче. Причому чутки про зама різні можуть ширитися, хтось може сказати: «Якіся хуй прийшов», а хтось скаже: «Хороший мужик, добросовісний, якщо й їбе, то за діло».

Але чутки то неважливо, головне, що кожен зам коли на посаду стає, у нього з'являється БАЖАННЯ показати себе.

А показувати зами зазвичай починають із показового заняття.

Якщо це зампотех, то й показове заняття буде на тему ремонту техніки.

Коли ти служиш в армії, то мимоволі стаєш свідком таких подій, як показове заняття, і тобі здається, що кожне таке заняття іде по стандартному сценарію.

Збоку воно виглядатиме так, що раніше (до приходу нового зампотеха) ніхто в автопарку техніку ремонтувати не вмів. І навіть уміти не хотів. Усі механіки-водії

↑ техніки цуралися, як прокаженого у середньовіччі. А може, навіть у бригаді взагалі в автопарк ніхто не ходить. Закрили його нахуй і нехай там техніка стоїть до тих пір, поки нормальний зампотех не прийде.

А ось коли прийшов зампотех новий, ось зараз він тут порядок наведе, зараз він покаже, як треба техніку ремонтувати, де запчастини діставати і головне, щоб усе було методично правильно.

Чуєте, як від словосполучення «методично правильно» по шкірі йдуть мурахи. Якщо чуєте, то ви військова людина, бо у цивільних від цього словосполучення навіть увага гострішою не буде.

Будь-яке показове заняття – це просто класика.

Виганяють техніку з боксу.

Все рівненько під лінійку.

Виносять інструмент, вогнегасники, аптечки, розкладають перед автомобілем. І не просто так в хаотичному порядку, покидали та й усе. Ні. Методично правильно, це коли вогнегасники з правої сторони, інструменти посередині, аптечки зліва. Інструменти теж методично правильно, одноманітненько лежати мають. І поки це все методично правильно розкладають, водії періодично ходять до інших автомобілів і дивляться:

- О-о-о, а вогнегасники справа мають бути?
- Та наче справа!
- А там он зліва чомусь поклали.
- Ну, давай зліва. Давай якось в нашому підрозділі одноманітно зробимо.

Так і роблять, потім приходиться начальник автомобільної служби і кричить:

- Блядь! Я ж сказав вогнегасники справа. А ви чо зліва поклали? Бля... Хто таке рішення прийняв?

Водії стоять, туплять. А що їм ще залишається робити? Вони ж не мають права приймати такі важливі рішення.

Тут приходять зампотех:

– Ну і що це за балаган? Ви навіть пошикуватися нормально не можете.

І це все тільки початок. Це ще заняття навіть не почалося. А годинник уже показує, що через годину обід має бути.

Балаган починають перероблювати. Офіцери бігають поряд із автомобілями, перевіряють, щоб усе було методично правильно.

Наче розібралися.

Поряд із технікою шикуються особовий склад.

Ми, люди військові, розуміємо, що далі відбуватиметься, а давайте уявимо, як це у цивільних було б.

Ось уявіть собі таку саму картину на СТО.

Вишикувалися там усі біля автомобілів. Петя ремонтує «Жигуль», а Вася «Лексус», Толя має зробити електрику в «Мітсубісі», а Микола помінати масло в «Ауді».

І замість того, щоб зайнятися справою, всі слухають Андрія Миколайовича, власника СТО.

Він, шановний, виходить на центр і кричить:

– Так! Усім поставити акумулятор перед собою.

Усі ставлять акумулятор.

– Так. – Дивиться, перевіряє, чи не знайшовся якийсь хитрожопий розумник, який роботою зайнявся. Ні... Усі акумулятори поставили.

– Так! Тепер беремо в руку ключа на двадцять два!

Усі шукають ключ.

У Петі є, у Васі немає. Вчора був, а сьогодні вкрали саме перед шикуванням. Вася піздюліну командирську отримати не бажає, тому тихенько краде ключ у Толі.